

Pretty Little Liars:

A PERFEKCIONISTÁK

*Nem kell jónak lenned
a tökéletességhez.*

finep
selection

Az HBO GO-n is hódít

SARA SHEPARD

SARA SHEPARD

Pretty Little Liars:

A
PERFEKCIONISTÁK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

PROLÓGUS

A WASHINGTON ÁLLAMBELI BEACON HEIGHTS sok szempontból úgy fest, mint bármelyik szokványos, tehetős város: hintaágyak nyikorognak csendesen az enyhe esti szellőben, mindenhol zöld és gondozott a gyepek, és az összes szomszéd jól ismeri egymást. Seattle-nek ez a külvárosa azonban korántsem hétköznapi lakónegyed. Beaconben nem elég egyszerűen jónak lennie az embernek, tökéletességre kell törekednie.

A tökéletességgel pedig nyomás jár együtt. Az ország legjobb diákjai közül sokan járnak itt iskolába, és néha bizony ki kell engedniük egy kis gőzt. Ám öt fiatal lány még nem is sejti, hogy a gőz épp olyan súlyos égési sérülést tud okozni, akárcsak a nyílt láng.

Márpedig valaki hamarosan megégeti magát.

Péntek este, épp amikor a nap lenyugodni készült, sorra érkeztek a kocsik Nolan Hotchkiss hatalmas, olasz stílust utánzó villájához a Washington-tóra néző félszigeten. Az épület kovácsoltvas kerítéssel büszkélkedett, körkörös feljárójának közepén egy márvány szökőkút díszelgett, több erkélye is volt, és egy háromszintes kristálycsillár

fénye ragyogott át a két emelet magas homlokzati ablakon. Minden lámpa égett, hangos basszustaktus dübörgött ki, és üdvívalgás tört fel a hátsó udvarból. Kamaszok sétáltak fel a bejárati lépcsőn, kezükben a szüleik bárszekrényéből elcsent alkohollal vagy táskájukba rejtett borosüvegekkel, majd minden szó nélkül, egyenesen beléptek a házba. Nem volt szükséges csengetni, Mr. és Mrs. Hotchkiss ugyanis nem tartózkodott otthon.

Milyen kár! Lemaradtak az év legkáprázatosabb bulijáról.

Caitlin Martell-Lewis, legjobb egyenes szárú farmerjában, szeme borostyán árnyalatát kihangsúlyozó zöld pólójában és tyúklábminitás TOMS sportcipőjében, kimászott egy Escalade hátsó üléséről a barátjának, Josh Fridaynek, és a srác barátainak, Asher Collinsnak és Timothy Burgessnek a társaságában. Josh, akinek a lehelete máris alkoholbűzt árasztott az alapozó bulin megivott sör után, barna szeméhez emelte a kezét, és tátott szájjal vette szemügyre az óriási villát.

– Ez a hely egyszerűen beteg.

Ursula Winters, aki kétségbeesetten vágyott arra, hogy Timothy barátnője lehessen – és egyúttal Caitlin legnagyobb futballriválisának is számított –, kimászott az ülésről, és megigazította túlméretezett, ejtett vállú ingblúzáját.

– A srácnak az égvilágon mindene megvan.

– Csak éppen lelke nincs – mormolta Caitlin, végigbicegve a gyepen a focizás közben szerzett sérüléstől még mindig sajgó bokáján.

A csapat néma hallgatásba burkolózott, amint beléptek az elegáns előtérbe, ahol a padlót sakktáblaszerű burkolat borította, és egy hatalmas, kétsoros lépcső vezetett felfelé. Josh egy oldalsó pillantást vetett a lányra.

– Mi a baj? Csak vicceltem – nevetett Caitlin.

Ugyanis ha bárki szót mert emelni Nolan ellen – ha csak bojkotálni merészelte is a buliját –, máris lekerült a Beacon Heights Középiskola sztárlistájáról. Nolan azonban legalább annyi ellenséget tudhatott magáénak, mint amennyi barátot, és közülük is Caitlin gyűlölte a legjobban. Szíve a torkában dobogott, amíg titkos terve járt a fejében. Eltöprengett, vajon a többiek már megérkeztek-e.

A nappali tele volt égő gyertyákkal és puha, vörös párnákkal. Julie Redding trónolt a közepén, udvartartásával körülvéve. Fényes gesztenyebarna haja sima zuhatagban borult a hátára. Egy váll nélküli Kate Spade ruhát viselt elefántcsontszínű magas sarkúval, ami kihangsúlyozta hosszú, karcsú lábát. Az osztálytársak egymás után eléje járultak, hogy megdicsérik bájos öltözkését, ragyogó mosolyát, káprázatos ékszereit és a legutóbbi angolórán elejtett szellemes aranyköpését. Természetesen csak szokás szerint lerótták a tiszteletüket, mert Julie *mindig* is közkedvelt volt. A legnépszerűbb lánynak számított a suliban.

Aztán Ashley Ferguson, egy alsóbb éves, aki ugyanolyan gesztenyebarna árnyalatúra festette a haját, mint Julie fürtjei, áhítatosan tiszteletteljes mosollyal megállt előtte.

– Bámulatosan festesz – áradozott a többiekhez hasonlóan.

– Köszönöm – felelte Julie szerényen.

– Hol szerezted a ruhádat? – kérdezte Ashley.

Julie barátnője, Nyssa Frankel kettőjük közé állt.

– Ugyan miért kérdezed, Ashley? – csattant fel. – Talán csak nem pontosan ugyanilyet akarsz venni magadnak?

Julie felnevetett, míg Nyssa és Julie másik barátnője, Natalie Houma egymás tenyerébe csaptak. Ashley az állkapcsát összeszorítva, megalázottan elviharzott. Julie az ajkába harapott, és egy pillanatra

megfordult a fejében, hogy talán túlságosan bántón viselkedett. Ezen az estén csupán egyetlen ember ellen irányult minden rosszindulata.

Az pedig Nolan Hotchkiss volt.

Mindeközben Ava Jalali a barátja, Alex Cohen mellett álldogált a Hotchkiss-ház patinás tölgyfa és márványburkolatú konyhájában, és egy répát rágcsált. Vágyakozva bámult egy muffinokból álló tornyot a zöldséges tálca mellett.

– Emlékeztess, kérlek, miért is vágtam bele egy újabb tisztítókúrába.

– Mert örült vagy? – Alex huncut mosollyal felvonta a szemöldökét.

Ava lesújtó pillantást vetett a srácre, és kisimította szeméből si-ma, egyenes, tökéletes fekete haját. Olyan lány volt, aki biológiaórán még az emberi test keresztmetszetére sem bírt ránézni, képtelen volt ugyanis megbirkózni a gondolattal, hogy belülről ő maga is ilyen csúnya és gusztustalan.

Alex végighúzta mutatóujját a fondant-on, majd Ava arcához emelte a kezét.

– Fincsi...

Ava hátrahőkölt.

– Vidd innen! – Aztán mégis felkuncogott.

Alex kilencedikben költözött a környékükre. Nem volt olyan gazdag vagy népszerű, mint a helybeli srácok némelyike, de Avát mindig meg tudta nevetetni. Ám akkor megpillantott valakit az ajtóban, és hirtelen lehervadt a mosoly az arcáról. Nolan Hotchkiss, a buli házigazdája csaknem birtokosi vigyorral mustrálta.

Megérdemli, ami vár rá, gondolta Ava sötéten.

A hátsó kertben – ahol magas, ívelt árkádok kötötték össze a teraszokat, hatalmas cserepes növények terpeszkedtek, és egy hosszú, palakövekből rakott sétány gyakorlatilag a vízben kötött ki – Mackenzie Wright felhajtotta a farmernadrágja szarát, levette a lábujjgyűrűit, majd belógatta a lábát a feszített víztükrű medencébe. Sokan lubickoltak, közöttük a legjobb barátnője, Claire Coldwell és Claire barátja, Blake Strustek is.

Blake körbeforgatta a lányt, majd egymásba kulcsolta az ujjait.

– Hé! Vigyázz a kezemre! – figyelmeztette Claire. – Az ujjaim jelentik a belépőmet a Juilliardre.

Blake vetett egy pillantást Mac irányába, és a szemét forgatta. Mac elfordította a fejét, majdnem mintha ki nem állhatná a srácot.

Vagy talán mert *túlságosan* is kedvelte.

Akkor kinyílt a teraszra vezető ajtó, és Nolan Hotchkiss, az esemény sztárja sétált ki rajta a gyepre önelégült vigyorral az ábrázatán, mintha így adná mindenki tudtára: *Én vagyok ennek a bulinak a királya!* Odalépett két fiúhoz, és ökölpacsit váltottak. A következő pillanatban Mac felé fordulva sugdolódnak kezdtek.

Mac behúzta a hasát, érezte a bőrén a tekintetüket, ahogyan felértékelik fitos orrát, sötét, hippi keretes szemüvegét és jókora, sűrűn kötött sálját. Tudta jól, miről beszélnek. Szívében újra fellobbant a Nolan iránti lángoló harag.

Csipogás.

Felvillant a csempézett padlón mellette fekvő telefonja. Mac az új barátnőjétől, Caitlin Martell-Lewistől kapott üzenetre pillantott.

Itt az idő.

Julie és Ava ugyanezt a hírt kapta. Akárcsak holmi robotok, mindnyájan egyszerre felálltak, és elnézést kérve a találkozóhely felé vették az irányt. Üres poharak heverték a folyosó padlóján. Egy muffin

virított széttrancsírozva a konyhafalon, míg a nappali határozottan marihuánaszagot árasztott. A lányok a lépcső mellett gyűltek össze, és hosszú, ideges pillantást váltottak.

Caitlin megköszörülte a torkát.

– Szóval...

Ava dús ajkát csücsörítve szemügyre vette magát a hatalmas tükörben. Caitlin vállát hátravetve keresgélni kezdett valamit a táskájában. Halkan megcsörrent. Mac ellenőrizte a saját táskáját, hogy még mindig ott lapul-e a mélyén a fényképezőgép, amit az anyja íróasztaláról csent el.

Azután Julie tekintete az ajtóban álldogáló magányos alakra szegeződött. Parker Duvallra, aki a legeslegjobb barátnője volt az egész világon. Eljött, ahogyan Julie reménykedett benne. Parker szokás szerint rövid farmerszoknyát viselt, fekete csipkeharisnyával és egy túlméretezett, ugyancsak fekete pulóverrel. Amikor megpillantotta a barátnőjét, kidugta fejét a kapucnija mélyéről, és széles mosoly terült el az arcán, beragyogva a forradásait. Julie nagyon igyekezett, hogy ne kapjon levegő után a meglepetéstől, hiszen Parker csak nagy ritkán volt hajlandó felfedni az arcát bárki előtt. Parker ismét az arcába húzta a kapucnit, majd sietve csatlakozott a lányokhoz.

Mind az ötven körbenéztek, hogy meggyőződjenek róla, nem figyelik őket senki.

– El sem hiszem, hogy komolyan belevágunk – vallotta be Macenzie.

Caitlin összevonta a szemöldökét.

– Ugye nem akarsz most kiszállni?

Mac gyorsan megrázta a fejét.

– Hát persze hogy nem.

– Jól van. – Caitlin kérdő pillantást vetett a többiekre. – Mind benne vagytok?

Parker rögtön bólintott. A következő pillanatban Julie is igennel válaszolt. Ava pedig, aki éppen szájfénnyt kent az ajkára, egyetlen határozott bólintással felelt.

Tekintetük végül a nappaliban sétálgató Nolan felé fordult. Szívélyesen üdvözölte a vendégeit. Hátra veregette a barátait. Megnyerő mosolyt villantott egy lányra, aki elsősnek nézett ki, és most elkerekedett a szeme a döbbenettől. Súgott valamit a mellette ülő lánynak, akinek az arca ugyanolyan gyorsan el is komorult.

Ilyen hatalma volt Nolan Hotchkissnek a többi ember fölött. A legeslegnépszerűbb srácnak számított az iskolában: jóképű volt, atlétatermetű, elbűvölő, minden bizottság és klub elnöke, ahová csak belépett. A családja is kiemelkedő vagyonnal rendelkezett, egy lépést sem lehetett a városban tenni anélkül, hogy bele ne ütközzön a *Hotchkiss* névbe az egyik vadonatúj ingatlanfejlesztési projekten, és az újságokban is mindig ott virított egy fénykép Nolan szenátor anyjáról, ahogyan átvágja a szalagot egy új pékség, bölcsőde, közösségi park vagy könyvtár ünnepélyes megnyitóján. Sőt, rejtett valami a srácban, ami valósággal... *hipnotizálta* az embert. Egyetlen pillantás, egyetlen kommentár, egyetlen utasítás, egyetlen csípős megjegyzés, kirohanás vagy nyilvános megszégyenülés, és bárki örökre a hatalmába került. Nolan uralta a Beacon Heights Középiskolát, akár tetszett, akár nem. De hogy is szól a mondás? „Az abszolút hatalom abszolút romlottságot szül.” Akárhány talpnyalója imádta is Nolant, mindig bőségesen akadtak gyűlölői. Akik igazság szerint szerették volna, ha... *örökre eltűnik a színről*.

A lányok egymásra néztek, majd elmosolyodtak.

– Jól van hát – suttogta Ava. Azzal kilépett a vendégsereg sokaságába, és egyenesen Nolan felé vette az irányt. – Vágjunk bele!

Ahogy az minden valamirevaló bulinál szokás, a Hotchkiss-házban zajló összejövetel is a hajnali órákig tartott. Nolan nyilvánvalóan lepaktált a zsarukkal is, mert senki sem tört be a partira az alkoholfogyasztást ellenőrizve, még a zaj miatt sem emelt panaszt senki. Nem sokkal éjfél után néhány fénykép felkerült az internetre: két csókolózó lány a vendégvécében; a sulis legprűdebb diákja tequilát vedel, sőt nyalva a sztárfocista mellkasáról; egy füvező, kómás vígyorral az ábrázatán, nagy halom muffint tartva a levegőbe; és az esemény házigazdája, álétan heverve egy babzsákon, arcán valami féle irkafirkával. Elvégre az önfeledt bulizás volt Nolan specialitása.

Mulatozók feküdtek ájultan a kültéri kanapén, a telek végében magasodó két nyírfa közé erősített függőágyban és összevissza a padlón mindenfelé. Órákon keresztül néma csend uralkodott a házban, lassan megdermedt a fondant a muffinokon, egy felborult borosüveg tartalma gyűlt a mosogatóban, egy mosómedve turkált a hátsó kertben hagyott szemeteszsák mélyén. Nem mindenki ébredt fel a fiú rémült kiáltására. Még az sem rázta fel a kábulatból az összes vendéget, amikor az illető – egy Miro nevű alsóéves – lerohant a lépcsőn, és üvöltve közölte a történeteket a segélyvonal túlsó végén ügyeletet teljesítő diszpécserrel.

Csupán abban a pillanatban pattantak ki az ólomsúlyú szemek, amikor a mentők csikorogva fékeztek az autófelhajtón, üvöltő szirénákkal, villogó lámpákkal és recsegő rádiókkal. Először mindenki a fényvisszaverő dzsekit viselő mentősoket látta meg, amint berontanak a házba. Miro az emeletre mutatva útbaigazította őket. BAKANCSOK robotgok felfelé a lépcsőn, azután... ugyanazok a mentősok

lehoztak valakit az emeletről. Akinek filccel pingált irkafirka borította az arcát. Aki erőtlenül feküdt a hordágyon, sápadtan és hamuszürkén.

A mentős beleszólt a rádiójába.

– Egy tizennyolc éves férfit hozunk, a helyszínen meghalt.

Nolan feküdt az ágyon? – kérdezgette mindenki elborzadva, miközben iszonyatos másnapossággal kitámolyogtak a házból. *Ráadásul... a helyszínen meghalt?*

Szombat délutánra az eset mindenhol megjelent a hírekben. A Hotchkiss szülők még aznap este hazatértek Los Angeles-i üzleti útjukról, hogy megpróbálják elhárítani a kárt, de már elkéstek. Az egész város tudta, hogy Nolan Hotchkiss holtan esett össze a saját házibuliján, valószínűleg a túlzott mulatozás következtében. Sötétebb pletykák is lábra keltek, miszerint talán szándékosan választotta ezt a véget. Elvégre Beacon hírhedten kíméletlenül bánt a nevezetes utódokkal, és talán még az aranyifjú Nolan Hotchkiss sem bírta végül a nyomást.

Amikor Julie szombat reggel felébredve meghallotta a hírt, összeszorult a torka a rémülettől. Ava háromszor is felemelte a telefont, mielőtt lebeszélte volna magát. Mac hosszú-hosszú ideig bámult a levegőbe, majd forró, csendes könnyekben tört ki. Caitlin pedig, aki olyan régóta kívánta már Nolan halálát, akaratlanul is megsajnálta a fiú családját, jóllehet az övét szétzúzta. Na és Parker? Parker lesétált a kikötőhöz, tekintetét a vízre szegezte, arcát gondosan a kapucni alá rejtve. Feje lüktetett a közelgő migrén keserves szorításától.

Felhívták egymást, kétségbeesett, heves suttogással tárgyalták meg a történeteket. Borzasztóan érezték magukat, de értelmes lányok voltak. Logikusan gondolkodó lányok. Nolan Hotchkiss meghalt, a

Beacon Heights Középiskola diktátora nem volt többé. Nem lesz több könnyhullatás. Vége a zaklatásoknak és bántalmazásoknak. Nem kell többé félelemben élniük, hogy Nolan kitergeti legszörnyűbb titkaikat, mert valahogyan mindnyájukról rengeteget tudott. Egyébként sem láthatta őket egyetlen árva lélek sem felmenni Nollannel az emeletre a buli éjszakáján, hiszen gondoskodtak róla, hogy így legyen. Sohasem hozná őket kapcsolatba vele senki.

Ám a bajt az jelentette, hogy valaki mégis meglátta őket. Valaki pontosan tudta, mit követtek el azon az éjszakán, sőt még annál is többet.

S ez a valaki azt akarta, hogy megfizessenek érte.

ÖT NAPPAL KÉSŐBB

ELSŐ FEJEZET

E GY NAPPÉNYES CSÜTÖRTÖK REGGELEN Parker Duvall igyekezett utat törni magának a Beacon Heights Középiskola zsúfolt folyosóin. Ez az iskola úgy osztogatta a MacBookokat, mint az igazi almát, és a valaha volt legmagasabb átlagpontot szerezte az egyetem felvételi vizsgáján egész Washington államban. Felül egy bordó-fehér zászlón ez állt: GRATULÁLUNK, BEACON KÖZÉPISKOLA! EGYMÁS UTÁN IMMÁR ÖTÖDIK ALKALOMMAL NYERTÜK EL A LEGJOBB GIMNÁZIUMNAK JÁRÓ HELYET A CSENDES-ÓCEÁN ÉSZAKNYUGATI TÉRSÉGÉBEN A *US WORLD AND NEWS REPORT* LISTÁJÁN. HAJRÁ, KARDHALAK!

Könyörgöm, szálljunk magunkba! – szerette volna kiáltani Parker, mégsem tette, mert örültség lett volna, még a saját szemében is. Körbenézett a folyosón. Egy csapat teniszzoknyás lány gyűlt össze egy öltözőszekrény tükre előtt, szájfényezték a már korábban makulátlanra sminkelt arcukat. Néhány lépéssel arrébb egy srác félig kigombolt ingben, vakítóan fehér mosollyal választási szórólapokat osztogatott. Két lány jött ki az előadóból, és Parker mellett elsuhanva egyikük így szólt:

– Öszintén remélem, hogy rád szavaznak. *Olyan* tehetséges vagy!

Parker csak a szemét forgatta. *Nem fogod fel, hogy az égvilágon semmi nem számít?* Mindenki küzd valamiért, foggal-körömmel próbálnak felkapaszkodni a ranglétra csúcsára, de pontosan miért is? Hogy jobb eséllyel induljanak a tökéletes ösztöndíjért? Hogy tudtira megkapják az áhított gyakornoki posztot? Tökéletes így, tökéletes úgy... csak felvágás az egész. Persze, ő is ilyen volt. Nemrég még a népszerűek és okosok táborát erősítette. Csilliónyi barátja volt a Facebookon és az Instagramon. Izgalmas versenyeket talált ki, amikben mindenki részt vett, és ha megjelent egy bulin, ő volt a társaság szíve-lelke. Mindenhová meghívták, minden klubba tagságot ajánlottak neki. A pasik térden állva csúsztak a kegyeiért, kísérgették óráról órára, és persze folyvást randevúért könyörögtek.

Ám megtörtént az a *borzalom*, és az a Parker, aki egy éve feltámadt hamvaiból, mostanában mindennap ugyanazt a kapucnis pulcsit viselte, hogy eltakarja az egykor szépséges arcát csúfító sebhelyeket. Soha többé nem járt bulizni. Hónapok óta nem facebookozott, randira gondolni sem akart, és a klubokat is elkerülte. Egy árva lélek sem méltatta pillantásra, ha elsétált a folyosón. Ha valaki mégis ránézett, tekintetében aggodalommal vegyes figyelmeztetés sötétlett. *Ne szólj hozzá! Selejtes. Pontosán ez vár rád is, ha nem vagy tökéletes.*

Parker éppen a filmelméletórájára sietett, amikor valaki megragadta a karját.

– Parker, elfelejtetted? – A legjobb és egyetlen barátnője, Julie Redding állt mögötte. Makulátlanul festett, egy szolid, fehér blúz volt rajta, vörösesbarna fürtjei csillogtak, tágra nyílt szemében aggodalom látszott.

– Elfelejteni? Mit? – kérdezte Parker morcosan, szorosan az arcába húzva a kapucniját.

– A mai iskolagyűlést. Tudod, hogy kötelező.

Parker csak bámulta a barátnőjét. Mintha egy fikarcnyit is érdekelte volna, hogy valami kötelező.

– Na, gyere, menjünk! – Julie ment elől, Parker pedig követte végig a folyosón. – Egyébként hová tűntél? – suttogta Julie. – Két napja próbállak elérni. Rosszul voltál?

Parker gúnyosan válaszolt:

– Ja, az élettől. – Szinte az egész hetet ellőgtá. Egyszerűen csak nem volt kedve suliba menni. Tulajdonképpen fel sem tudta idézni, mit művelt ez idő alatt, rövid távú memóriája mostanában nem volt az igazi. – Fertőző, úgyhogy figyelmeztetek, jobb lesz, ha tartod a két lépés távolságot.

Julie undorodva ráncolta az orrát.

– Te megint dohányoztál? Szörnyen bűzlesz.

Parker vágott egy grimaszt. A barátnője ismét „anyatigris üzemmódban” volt, mindenre elszánt védelmezőként. Emlékeztetnie kellett magát, hogy tulajdonképpen kedves, amiért Julie aggódik érte, főleg mivel mostanában senkit sem érdekelt, vajon él-e egyáltalán. Julie volt a régi életének egyetlen bizonyítéka, de miután ő a háttérbe szorult, Julie vált a Beacon Középiskola új méhkirálynőjévé. Nem mintha Parker sajnálta volna tőle a címet. A barátnőjének is meg kellett küzdenie a saját démonaival, csak éppen az ő sebei kívülről láthatatlanok maradtak a kíváncsi szemek előtt.

Végigsiettek a folyosón, elhaladva Randy, a hippi karbantartó előtt, aki minden tőle telhetőt megtett, hogy mindig makulátlanul tisztán tartsa az iskolát. Az előadóterem elé érve Julie kinyitotta a nehez faajtót. A hatalmas terem tele volt diákokkal, mégis hátborzongatóan csendesnek tűnt. Sokan szipogtak. Többen a fejüket csóválták. Néhány lány vigaszt keresve egymásba kapaszkodott. Mihelyst

Parker meglátta Nolan felnagyított képét a pódiumon, hirtelen leesett a vérnyomása. A fotó alatt virágokból kirakott szavak hirdették: „Nyugodjon békében”.

A barátnőjére nézett, és becsapva érezte magát. Remélte, hogy Nolan búcsúztatója már megtörtént egy olyan napon, amit ellógott.

– Kimegyek – suttogetta kifelé hátrálva.

Julie megragadta a karját.

– Kérlek! – könyörgött. – Ha nem maradsz... nos, *tudod*. Furcsának is tűnhet.

Parker az ajkába harapott. Ez igaz. A Nolan buliján történetek után nem tehették meg, hogy felhívják magukra a figyelmet.

A székeken ülő diákokra nézett. Mackenzie Wright és Caitlin Martell-Lewis néhány sorral előttük foglalt helyet. Ava Jalali a folyosó másik oldalán volt, és mereven ült a barátja mellett. Julie és Parker gyors pillantást váltott a másik két lánnyal. Bár megpróbáltak összeszedettnek tűnni, mindannyian úgy néztek ki, mintha kísértetet láttak volna. Furcsa volt. Parker még mindig alig ismerte őket, mégis úgy érezte, hogy életre szóló kapcsolat alakult ki köztük.

Hogyan fognál hozzá? Úgy értem, hogyha meg akarnád ölni?

Parker összerendezte. Avának azon a bizonyos napon, a filmelméletórán kiejtett szavai olyan természetesen visszhangoztak a fülében, mintha éppen mellette állna, és a fülébe suttogetta. Újra a dobogóra nézett. Mr. Obata, az igazgató éppen átlapozta a hamarosan kezdődő prezentációja diáit. Volt köztük néhány kép Nolanról az elmúlt évekből: amikor megnyerte az országos lacrosse-bajnokságot, amikor bálkirállyá koronázták, vagy amikor az étkezében a bálványozói figyelmében fürdött. Sőt, még Parker is szerepelt néhány képen, abból az időszakból, amikor barátok voltak Nolannel. Más diákon vényköteles gyógyszerek általános képei voltak. Szóval

a búcsúztatónak lesz egyfajta gyógyszerellenes üzenete is, hiszen a pletykák szerint Nolan véletlenül túladagolta az OxyContint, a kedvenc drogjaként is funkcionáló gyógyszerét.

Aztán jött a csúcspont: Nolan fényképe, amit Mackenzie posztolt az interneten nem sokkal a buli után, az a fotó, amin az írás látható az arcán. A kép nagy része homályos volt, kivéve az alatta lévő kommenteket, egy hosszú bekezdést arról, milyen szörnyű ember volt Nolan. Tehát a jelek szerint ez a gyűlés egyben az erőszakos zsarnokoskodásról is szól.

A legironikusabb az egészben, hogy valójában Nolan volt a legnagyobb zsarnok mind közül.

Parker gondolatai Nolan körül kezdtek forogni. Ahogyan beszállt mellé a kocsiba. Ahogyan nevetett a mocskos viccein. Ahogyan a tengerparti úton száguldottak, hogy legyőzzék a félelmüket. Eszébe jutott a mámorító érzés, amit egy teljes üveg vodka felhajtása okozott.

Aztán azon az utolsó éjszakán Nolan OxyContint csempészett az italába anélkül, hogy előre szólt volna neki. Végül hozzátette: „Hát nem csodás? Ingyen és bérmentve. Ez az én ajándékom.”

Évek óta barátok voltak, de az után az éjszaka után Nolan sosem beszélt vele többet. Úgy tett, mintha nem is létezne. És közben *minden Nolan hibája volt*. Ha nem adta volna neki azokat a pirulákat, most minden más lenne. Parker a régi önmaga lehetne. Sértetlen. Gyönyörű, élettel teli. Jelen lehetne. *Tökéletes* lenne.

„Megérdemli – emlékezett, hogy ezt mondta alig néhány nappal korábban. – Nolant mindenki utálja. Csak éppen mindenki túlságosan fél bevallani. Hősök lehetnénk.”

Egyszer csak elkezdett Parkerrel forogni a világ. Forró fájdalom hasított a homlokába, villámként cikázva a szeme előtt. Amikor

megpróbált megmozdulni, görcsbe rándultak az izmai. Szemhéja lecsukódott.

Julie oldalba lökte.

– Gyerünk már! – suttogta. – Le kell ülnünk! *Normálisan* kell viselkednünk!

Parker fejébe újra belenyilallt a fájdalom. A térde megremegett. Elég migrénje volt a balesete után ahhoz, hogy tudja, ismét elkezdődött egy roham. De itt nem történhetett meg. Az előadóteremben, mindenki előtt.

Halk nyögés hagyta el a száját. A homályon keresztül látta, ahogy Julie arcát hirtelen előnti az aggodalom.

– Te jó ég! – bukott ki a barátnőjéből, aki azonnal kapcsolt, mi történik. – Nem vettem észre. Gyerünk!

Julie felsegítette és kivezette az előadóteremből, be a jegypénztár-fülkébe. A levegőben citromos légfrissítő illata szállt, és porszemcsék keringtek. A közlgő események plakátjai terítették be az ablakot. Volt egy szórólap a *Macsók és macák* című filmről, egy másik a vonószenekear őszi koncertjéről. Még egy Parkert ábrázoló régi plakát is helyet kapott, amikor Júliát játszotta tizedikben.

Julie leültette Parkert.

– Lélegezz mélyeket! – mondta halkan. – Ez most egy komoly roham, ugye?

– Jól vagyok. – Parker csak ennyit tudott kinyögni, és a hajába markolt. Pislogott párat, majd lassan kitisztult a látása. Tompult a fájdalom, de az elméje mintha szilánkosra tört volna.

– *Biztos* vagy benne? – kérdezte Julie, mellé térdelve. – Ne szóljak a védőnőnek?

– Ne! – krákgotta Parker. Remegve nagyot sóhajtott. – Megvagyok. Csak egy fejfájás.

Julie összeszorította az állkapcsát, benyúlt a kezításkájába, és kivett egy doboz aszpirint, amit ilyen alkalmakra hordott magával. Átnyújtott két pirulát Parkernek, aki víz nélkül nyelte le őket, és érezte, ahogyan a tabletták végigkarcolják a torkát.

Julie megvárta, amíg Parker legyűrte a bogyókat, majd nagy levegőt vett.

– Gondolkodtál már azon, hogy elmenj egy terapeutához?

Parker visszahőkölt.

– Ne gyere már megint ezzel!

– Komolyan mondom. – Julie könyörögve nézett rá. – Parker, a fejfájásod csak rosszabbodik, a stressz pedig nem segít. Ráadásul itt ez a Nolan-ügy... tudod, aggódom miattad.

– Nem kell terapeuta! – Parker összefonta a karját a mellkasán. Elképzelte, hogy kitarja a lelkét egy vadidegennek, aki bámuló tekintettel kérdegeti: „Nos, hogy érzed magad?” Mintha valóban érdekelné.

– Beszéltem valakivel a minap... anyáról. – Julie lesütötte a szemét.

Parker felkapta a fejét.

– Micsoda? Mikor?

– A múlt héten. El akartam mondani, de aztán annyi minden történt, és... – Julie hangja elhalt.

Parker állta a legjobb barátnője tekintetét. Julie annyira reménykedőnek tűnt. Parker tudta, hogy nagyon nehéz lehet most a barátnőjének, mert teljesen más emberré vált az „új életében”, mint amilyen a „régiben” volt. Már csak Julie maradt meg neki belőle. Nem akart csalódást okozni neki.

– Legyen! – mormogta. – De ne akadj ki, ha tíz perc után lelépek.

– Áll az alku! – Julie tartása láthatóan ellazult. Őszinte, hálás mosollyal nézte Parkert. – Nem fogsz lelépni. Meggyőződésem, hogy segíthet neked.

Parker már fel is állt, és elindult az ajtó felé. Hirtelen kétségbeesett vágyat érzett, hogy elszívjon egy cigarettát.

Átsétált a parkolón, egy általa „ligetnek” nevezett helyre. A kis facsoportot még tizedikes korukban fedezték fel Nolannel, és onnantól ez lett a búvóhelyük, ha rá akartak gyűjtani. A hely mindig friss eső és nedvesség szagát árasztotta. Itt, a lombok rejtekében Parker végre önmaga lehetett: dühös Parker, örült Parker vagy meggyötört és összetört Parker. Nem számított. A kutya sem járt arra.

Előtúrt egy szálat, és mohón rágyújtott. Amint a nikotin elérte a vérkeringését, újabb emlék rohanta meg Nolanról. Aznap este Nolan partiján, amikor a srác kezdett becsípni, egyszer csak ránézett, úgy istenigazából ránézett, akkor először az eset óta. Csupán ennyit mondott: *Mindig is tudtam, hogy örült egy kis bestia vagy.*

Parker erőt vett magán, és kinyitotta a szemét.

– Nem – mondta magának. Nem fog még egyszer beleesni ugyanabba a csapdába. Nem éli át újra, ami az előző héten történt. Továbblép, és mindent elfelejt.

– Üdv!

Felnézett. Mr. Granger, a filmelmélettanára állt a kis facsoport szélén. Granger azok közé a laza, jóképű, fiatal tanárok közé tartozott, akik mindig tisztában vannak az aktuális zenékkal, akik félrenéznek, amikor a diákok órán telefonoznak, és akik szívesen mesélik a sztorijaikat a Párizsban töltött fél éveikről, abszintozásról és táncoslányokkal való hetyegekről. Fényképészszakkört is indított, ahol hagyományos módszerekkel hívtak elő fekete-fehér képeket. Szinte az összes nőnemű hallgató feliratkozott rá.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Parkert bosszantotta a jelenléte. Nem lett volna szabad tudnia erről a helyről. De nem csak emiatt volt mérges rá. Granger nézette meg velük azt az istenverte filmet. Granger osztotta csoportokba őket. Azután Granger feltette a kérdést: „Indokolt-e a gyilkosság, ha az áldozat úgy igazán, tényleg megérdemli?”

Granger most közelebb lépett, és ő is előhúzott egy cigit a zsebéből, ami meglepte Parkert.

– Nem gondoltam, hogy dohányzol – jegyezte meg halkán a férfi, és rágyújtott.

Parker beszívott a cigarettájába. Nem tudta, hogy a férfi komolyan beszél-e – hiszen *pontosan* úgy nézett ki, mint egy dohányos.

– Mennem kell – morogta Parker, a fűbe pöccintette a cigicsikket, és eltaposta. Ezúttal még a „ligetnek” is annyi. Amikor visszaindult az iskola felé, mindennek tetejébe újra hasogatni kezdett a feje.

Talán, ötlött fel benne hirtelen, mégiscsak hasznos lenne elmenni egy terapeutához. Talán segítene kitörölni azokat az emlékeket. Talán addig hipnotizálná, amíg teljesen megszűnnek az érzései. Talán rendbe szedné.

Vagy az is lehetséges, szólalt meg egy hang valahol a tudata mélyén, hogy amit Nolannel tett, csupán annak bizonyítékaként szolgál, hogy rajta már nincs mit helyrehozni. Reménytelen eset.